

Φθινοπωρινή πανδαισία στο Κελλί «ΜΑΡΟΥΔΑ»

/ [Γενικά](#)

Στα μεγάλα Αγιορείτικα Κοινόβια, η Πανήγυρη είναι ένα σημαντικότερο γεγονός, είναι πραγματικό βήμα στο ιστορικό χθες, κάτι σαν να ανοίγεις την πόρτα και να περνάς από το τώρα στο ένδοξο βυζαντινό μας παρελθόν, είναι πραγματικά κάτι που σε σημαδεύει.

Αν βρεθείς σε Αγιορείτικη Πανήγυρη, στο Βατοπαίδι, στο Ιβήρων, στην Σιμωνοπετρίτικη αετοφωλιά, ποτέ πια για σένα η λέξη αυτή, ΠΑΝΗΓΥΡΗ, δεν θα έχει την ίδια σημασία, μέχρι να βρεθείς σε Πανήγυρη κάποιου Κελλιού, μικρού ή μεγάλου μικρή σημασία έχει...Γιατί τότε ξαναλλάζουν όλα!

Πολλά χρόνια πριν βρέθηκα στην Πανήγυρη ενός Αγιορείτικου Κελλιού μέσα στο καταχείμωνο. Μέχρι τότε δεν είχα την τύχη να ζήσω αντίστοιχη εμπειρία. Από τότε κι έχουν περάσει πάνω από 20 χρόνια, δεν χάνω ευκαιρία...

Τον Γέροντα του Ιερού Χιλιανδαρινού Κελλιού Γενέσιον της Θεοτόκου «ΜΑΡΟΥΔΑ», Ιερομόναχο Μακάριο τον γνώρισα το 1985 στο Φιλοθέου, όταν ως προσκυνητής πέρασα το πρώτο μου Πάσχα στο Περιβόλι της Παναγιάς μας με ένα φίλο απ'την Αμερική.

Χαθήκαμε, ξαναβρεθήκαμε, γελάσαμε, κλάψαμε, ασπρίσαμε κι οι δύο για να μην χαθούμε ποτέ ξανά αν κι Ο Θεός το θέλει. Σχέση αγαπητική, φιλική, ελεύθερη, χωρίς αγγυλώσεις, πρέπει και ανταλλάγματα.

Το Κελλί χαμένο σ' ένα δάσος από καστανιές λίγο πάνω από τις Καρυές ζει από το 1653. Εδώ και περίπου είκοσι χρόνια το Κελλί επεκτάθηκε, μεγάλωσε, άνοιξε στον κόσμο, δέχεται χιλιάδες ανθρώπους το χρόνο, ένα ετερόκλητο πλήθος από όλο τον κόσμο που έρχεται να ζήσει την μυσταγωγία της απλής ανεπιτήδευτης ανθρώπινης επαφής μέσα από την καθημερινή Θεία Λειτουργία, την αβραμιαία φιλοξενία του Μακάριου του...Αιγύπτιου και του Παύλου του...Απλού που διακονούν μέσα από τους φερωνύμους τους Ιερομονάχους το ΜΑΡΟΥΔΑ, το σπίτι της μικρής Μαρίας δηλαδή.

Αν με ρωτήσετε να σας πω τι είναι αυτό που με τραβάει μαζί με όλους αυτούς τους φίλους, που μας ενώνει η αγάπη μας για το κελλί αυτό, στον Μακάριο και τον Παύλο, θα σας πω απλώς: «εκεί νοιώθω σαν στο σπίτι μου, είμαι ο εαυτός μου, νοιώθω ευπρόσδεκτος, με μία λέξη: ΧΑΙΡΟΜΑΙ.

Κι αν αυτά τα ζει κανείς μαζί τους όλο το χρόνο, αν βρεθεί στην Πανήγυρη, την Εορτή που η Εκκλησία μας εορτάζει το Γενέσιον της Θεοτόκου, τα «γενέθλια της Παναγιάς μας δηλαδή», τότε αυτά που ζεις είναι απεριγράπτα.

Όχι μην φανταστείτε τίποτε φαντασμαγορίες, πολυτέλειες, τρομερές βυζαντινές χορωδίες, μεγαλοπρεπείς Επισκόπους, ομοιόμορφες στολές και άλλα τέτοια.

Σας μιλάω για την απλή αφτιασίδωτη χαρά του να βρίσκεσαι ανάμεσα στους δικούς σου ανθρώπους κι από ψηλά να νοιώθεις τους Αγίους και την Παναγιά να γιορτάζουν μαζί σου, να χαίρονται με τη χαρά σου.

Αφήστε με να σας ταξιδέψω στην φετινή πανήγυρη και αφεθείτε να γιορτάσετε κι εσείς, νοερά μαζί μας μέσα από τα χρώματα των φωτογραφιών, τις μυρουδιές και τους ήχους του δάσους και της ψαλμωδίας που χάνεται στις φυλλωσιές.

Την παραμονή, το Σάββατο 7/20 Σεπτεμβρίου το απόγευμα γύρω στις 5 οι καινούριες καμπάνες, με καμπανάρη τον Γέροντα Μακάριο ανήγγειλαν σε όλους τον Εσπερινό που σήμανε την αρχή της Πανηγύρεως.

Στο κατανυκτικότατο ναΐδριο που ιδρύθηκε το 1653 από τον Προηγούμενο της Ι.Μ. Χιλιανδαρίου Ιερομόναχο Βίκτωρα με την παρουσία του Πρωτεπιστάτη Γέροντος Συμεών Διονυσιάτου και των Επιστατών Μοναχού Ευθύμιου Ζωγραφίτη και Γέροντος Εφραίμ Κωνσταμονίτου τελέστηκε ο Πανηγυρικός Εσπερινός με εφημέριο τον Ιερομόναχο Παλαμά της Ιερής Κουτλουμουσιανής Σκήτης και τους Ιερομονάχους Δοσίθεο Χιλιανδαρινό, Γαβριήλ Εσφιγμενίτη, Συμεών Σταυρονικητιανό, Μακάριο και Παύλο Μαρουδά και τον Αρχιμανδρίτη Δημήτριο Πλουμή και τους Πρεσβυτέρους Ιωάννης Αναστασίου και Σταμάτιο Κωνσταντινίδη.

Εψαλλαν ο Πρωτοψάλτης του Πρωτάτου Μοναχός Ιάκωβος Ιβηρίτης, Νικόλαος Τριγωνάς και Επιφάνιος Μυλοποταμινός. Ακολούθησε πανηγυρική τράπεζα για όλους.

Η Θεία Λειτουργία της Πανηγύρεως ολοκληρώθηκε στις 10 το πρωί της Κυριακής 8/21 Σεπτεμβρίου με Εφημέριο τον Ιερομόναχο Δοσίθεο Χιλιανδαρινό και την παρουσία δεκάδων προσκυνητών αλλά και αγιορειτών πατέρων που συνέρρευσαν από την περιοχή των Καρυών. Έψαλλε κατανυκτικότατα ο π. Επιφάνιος Μυλοποταμινός. Στην πανηγυρική τράπεζα παρακάθησαν 80 άτομα.

Κυριακή σήμερα, πολλοί έπρεπε να φύγουν για να βρίσκονται στα σπίτια και τις δουλειές τους αύριο που αρχίζει η νέα εβδομάδα.

Κύλισε γλυκά το μεσημέρι καθώς όλοι οι...μνημένοι περίμεναν με λαχτάρα τα «ΚΤΙΤΟΡΙΚΑ» τον Εσπερινό δηλαδή ανήμερα της εορτής όπου τελείται μνημόσυνο για όλους τους Κτίτορες και ευεργέτες του Ιερού Κελλιού.

Κάτι η κούραση των ημερών, κάτι η μόνιμη γαλήνη του αγιορείτικου εσπερινού, κάτι η πλανώμενη στον αέρα ευγνωμοσύνη για όλους αυτούς που πριν από εμάς στάθηκαν τέτοιες μέρες στο ίδιο αυτό εκκλησάκι για 350 χρόνια, κάτι το ουράνιο φως του δειλινού που μπλεκόταν με το φως απ' τα μελισσοκέρια των πατέρων, χάθηκα σ' ένα ταξίδι πέρα απ' το χθες, σ' ένα περιπλάνημα σε καιρούς αλλοτινούς που επανέρχονται θαρρείς σαν αφήσεις την καρδιά σου ν' ανοίξει στην αγάπη Εκείνου που με τα χέρια Του έπλασε τον καθένα μας κατ' εικόνα και ομοίωσή Του.

Λιβάνια, θάλασσας αρμύρα πέρα απ' τα αιγεοπελαγίτικα νησιά που νωχελικά αναπαύονται στ' ανοιχτά του Μαρουδά, βοτάνια και λουλούδια του αγιορείτικου φθινόπωρου που προχωράει, χρώματα και ήχοι αιώνια, με πήραν στα φτερά τους και με πήγαν πίσω στη Λαύρα των Σέρβων στο Χιλιανδάρι και στον Προηγούμενο της Ιερομόναχο Βίκτωρα απ' το Μεγάλο Τύρνοβο που θέλοντας να ειρηνεύσει τα

πνεύματα έφυγε και ήρθε πάνω απ' τις Καρυές για να ιδρύσει το Κελλί της Μαρούδας, δηλαδή της μικρής Μαρίας που αφιέρωσε στο Γενέσιο της Παναγίας μας.

Σαν να ήμουν εκεί τότε που Η Παναγιά η Τριχερούσα έφυγε θαυματουργικά από το σύνθρονο του Αγίου Βήματος και «κάθισε» στο Ηγουμενικό στασίδι για να μείνει εκεί μέχρι το 1990. Ηγούμενο δεν είχε το ένδοξο Χιλιανδάρη από το 1653 παρά μόνον Επίτροπο.

Θεέ μου σκέφτηκα, καθώς ο χώρος του ιστορικού ναϊδρίου «γέμιζε» από την μπάσσα φωνή του παπα-Αναστάση που μαζί με τον παπα-Παλαμά, τον παπα-Μακάριο, τον παπα-Πάυλο, τον παπα-Δημήτρη, έψελναν το πίο όμορφο «Φως Ιλαρόν» που έχω ακούσει ποτέ, νομίζουμε πως είμαστε κάτι σπουδαίο κι όμως όλη μας η ζωή μια αστραπή που χάνεται σαν πεφταστέρι των λεοντιδών του Αυγούστου μοιάζει.

Πόσοι άνθρωποι για πόσα χρόνια; 361 φέτος...στο ίδιο αυτό εκκλησάκι έβλεπαν τις ίδιες εικόνες, έψαλλαν τα ίδια τροπάρια, διάβαζαν τα ίδια «γράμματα» ακολουθούσαν το ίδιο λειτουργικό τυπικό,μίλαγαν ελληνικά, σερβικά, τι σημασία έχει, σκέφτονταν περίπου ότι εμείς, έκαναν το ίδιο, το αποψινό μνημόσυνο για τους προκατόχους τους και μετά «γλεντούσαν» σαν ξένιαστα παιδιά στην τότε τράπεζα του Κελλιού της...μικρής Μαρίας στο Μαρουδά.

Τέλειωσε η πανέμορφη ακολουθία, έμαθα πως κάποιος Νείλος Αρχιερέυς εγκαινίασε τον Ναό το 1899, έπεσαν βαθιές οι σκιές στο δάσος με τις καστανιές κι όλοι μας γεμίσαμε για 3η φορά σε δυό μέρες την ζεστή και τόσο οικεία τράπεζα για την τελευταία συνεύρεση όλων μας για φέτος.

Μετά την θεσπέσια ψαρόσουπα του μεσημεριού, μπακαλιάρος ξαλμυρισμένος που κολυμπούσε στην μυρωδάτη σάλτσα του παπα- Γιώργη απ' τον Έβρο, σαλάτα, τυρί, κρασί ροζέ και κόκκινο σε γυάλινα κανάτια καιρών αλλοτινών για όλους κι είμασταν πάλι καμιά εβδομηνταριά.

Τέλειωσε κάποτε το φαγητό όχι με πειθαρχία κοινοβίου πια, μα λες σε κομπανία φίλων παιδικών που ήρθαν να παρευρεθούν σε γενέθλια φίλης αγαπημένης, της μάννας μας της Παναγιάς. Κι άρχισαν τα απολυτίκια των Αγίων.

Δίπλα-δίπλα ο Γέροντας Μακάριος με τον Ιάκωβο τον Πρωτοψάλτη να δίνουν τον ρυθμό κι όλοι μας να σιγοτραγουδούμε για τον Άη - Γιώργη τον καβαλλάρη, τον Άη - Δημήτρη το στρατιώτη του Χριστού, τον Άη-Νικόλα, τον Σιλουανό, την Παναγιά, τους Αρχαγγέλους, το Χριστό σαν νάταν φίλοι μας παλιοί, άνθρωποι γνώριμοι και γκαρδιακοί.

Μάτια που βούρκωναν και γυάλιζαν μέσα στο φως το χαμηλό της τράπεζας, ποτήρια που κουδούνιζαν καθώς πηρούνια και μαχαίρια τα χτυπούσαν σαν καμπανάκια της χαράς που τέλειωνε ή μήπως άρχιζε και πάλι και για πάντα, μορφές αργασμένες από τα χρόνια ή νειάτα φωτεινά με μάτια κάρβουνα και χέρια δυνατά, σύναξη φίλων που μαζεύτηκε για να γιορτάσει σαν τότε που η Παναγιά σε όραμα τάχα ή σε γραφή αόρατη, πρόσταζε στον δούλο ή στο «γιό» της Βίκτωρα τον Χιλανδαρινό το ΜΑΡΟΥΔΑ να χτίσει για νάχει στ' Άγιον Όρος τα γενέθλιά της κάθε Σεπτέμβρη να τιμήσει.

Τέλειωσε κάποτε η Πανήγυρις επί τη Εορτή του Γενεσίου της Υπεραγίας Θεοτόκου στο Ιερόν Χιλανδαρινόν Κελλίον το επωνομαζόμενον ΜΑΡΟΥΔΑ κι είπα να κάτσω στη δροσιά του εξώστη πάνω από το Αιγαίο και να ονειρευτώ τα 360 χρόνια που περάσαν μα είπα μέσα μου, πως υποχρέωσή μου είναι στη μνήμη αυτών που αγωνιστήκαν μεσ' στους αιώνες για να φτάσουμε εμείς να γιορτάζουμε πάλι, να μοιραστώ μαζί σας αυτές τις σκέψεις, να σας ταξιδέψω στην Φθινοπωρινή Πανδαισία που ζήσαμε και πάλι όλοι εμείς στο ΜΑΡΟΥΔΑ. Του χρόνου σας περιμένουμε. Χρόνια Πολλά.

Ραφαήλ Αναγνώστου για τη Romfea.gr

Πηγές: romfea.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr